

IZNĀK TRIS REIZES NEDELĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventspils ielā Nr. 19
Tālrunis Nr. 105
Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

PADOMJU KULDĪGA

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas organs

№ 102 (1838)

Svētdien, 1956. g. 26. augustā

12. gads

Jāsēj ziemāji

Socialistiskās sacensības saistības ar Ventspils rajona darbaļaudīm mūsu kolchozu, padomju saimniecības ļaudis, lauksaimniecības specialisti, mechanizatori apņēmas ziemāju sēju sākt augusta pēdējās desmit dienās un pabeigt to līdz 10. septembrim. Un, lūk, tagad šis pats agro-techniski labākais sējas laiks pienācis.

Bet kas tad tiek darīts, lai saistības ziemāju sējā izpildītu.—Sēkla un augsne sagatavota, izsēts uz papuvēm daļa mineralmēslojuma,—atbildēs kolchoza „Komunars” priekšsēdētājs un agronoms b. Bigis. Un, nav šaubu, ka šī kolchoza ziemājus līdz 10. septembrim apsēs.

Labi sējai sagatavojušies kolchoza „Sarkanā zvaigzne” ļaudis. Augsni šeit rūpīgi sastrādāja Kuldīgas MTS b. Valtvada brigādes traktoristi. Vakara kolchozā apsēja pirmos hektarus rudzu. Nav šaubu, ka arī šeit apsēs laiku un labi.

Piemēru, kur viss sagatavots ziemāju sējai, ir vairāki. Taču šodien vairs nevar būt runas tikai par gatavošanos, bet pilnā sparā jāsej, kā to dara kolchoza „Sarkanā zvaigzne”.

Bet kā lai sēj kolchoza „Brīvais ceļš”, kur priekšsēdētājs b. Skudra saka: „Nav ne kilograma sekla.” Tas lieki pierāda, ka par ziemāju sēju kolchozā ne valde, ne partijas pirmorganizācija laikus nav domājuši. Par Kuldīgas MTS mechanizatoru nokavēto darbu šeit liecina vietumis ar nezālēm sazālušās papuves. Jā, šī kolchoza tiešām nopietni jāpadoma par sēklu, par augsnes drizāku sagatavošanu. Nav vietas pašapmierinātībai!

Ja augsne ziemājiem samērā labi sagatavota kolchoza „Jaunā gvarde”, tad uz šodien šeit tapat nav ne kilo-

grama pārbaudītas sekla. Līdzīgi ir lielākajā daļā rajona kolchozu. Lieki teikt, ka tāda vilcināšanās draud novest pie tā, ka pēdējos hektarus ziemāju vairs praktiski nebūs pa spēkam apsēt laikā. Bet tas savukārt nozīmē zaudēt daļu iespējas izaudzēt bagātu ražu. Nedrīkstam taču aizmirst pašreizējo untumaino laiku, ka lietainajās dienās sēt tomēr nevarēs, un darbs kavēsies. Tāpēc ar ziemāju sēju kavēties vairs nedrīkst ne dienu. Jau ar rītdienu darbs jāsaņemsveldīgt. Kolchoziem, kas nav izkūlušī un pārbaudījuši sēklu, tas nekavējoties jādara. Lielākā daļa ziemāju pēc ligumiem ar kolchoziem jāapsēj mašīnu un traktoru staciju mechanizatoriem. Tāpēc nav vietā abu MTS vadību vienaldzība pret to, ka traktoru sējmašīnas, izņemot kolchozu „Sarkanā zvaigzne”, vēl sēja netiek nodarbinātas. Tagad darba jādāļ visas sējmašīnas, jāstrādā divas maiņas. Protams, ne tikai tā, kā to dara Kuldīgas MTS mechanizatori kolchoza „Brīvais ceļš”. Šeit divu maiņu darbu saprot un organizē aplami. Dara tā: viena maiņa strādā vienu dienu, otra—otru dienu. Patiesība šeit cilvēki pārgājuši uz triju darba dienu nedēļu. Vai tā strādā tikai šī kolchoza, to derētu pārbaudīt MTS vadībai. Un, ja kur nav vajadzīgs strādāt divas maiņas, lai tad piekabinātājus un brīvos traktoristus iesaista ražas novākšanā.

Komplekso brigāžu brigadieriem, kolchozu valdēm, lauksaimniecības specialistiem jāgādā, lai reizē ar ziemāju sēju graudiem, iesētu arī rudzus piefermu laucīņos zaļbarībai. Visi ziemāji jāiesēj labi sagatavotā augsnē.

Kolchozu ļaudis, mechanizatori, atcerieties apņemšanos—ziemājus apsēt līdz 10. septembrim, godam to izpildiet!

Sējai gatavi

Lauksaimniecības arteli „Komunars” šogad ar ziemājiem apsēs 135 hektarus. 115 hektarus augsnes Kuldīgas MTS mechanizatori rūpīgi sagatavojuši un var uzsākt sēju. Pašreiz traktoristi bb. Grinbergs un Bergs beidz sastrādāt pēdējos 20 hektarus, kas bija aizņemti ar dažādām laukaugu kultūrām. Kol-

choznieki uz sējai sagatavotās platības izsēj mineralmēslus—300 kg superfosfāta un kalija uz hektāra. Šādu mineralmēslu devu dod visai platībai.

Sējai vajadzīgā sēkla izkulta, iztīrīta un nodota pārbaudei sēklu kvalitātes pārbaudes laboratorijā. Visa sagatavotā sēkla atbilst izsējas kondīcijai.

A. Liepa

SPRAIGĀKU darbu ražas novākšanā

Jaunās ražas graudi valstij

Lauksaimniecības artelis „Proletarietis” (priekšsēdētājs b. Leimanis) pirmais rajonā piekdien piegādāja valstij jaunās ražas graudus—1 tonnu rudzu.

Biedri kolchoznieki! Sekosim šī kolchoza priekšzimei, ātrāk noišķināsimies ar valsti labības piegādē.

Pirmais rajonā

Kā pirmais rajonā vakara ziemāju sēju lauksaimniecības arteli „Sarkanā zvaigzne” uzsāka Kuldīgas MTS mechanizators b. Birze. Otrajā kompleksajā brigādē (brigadieris b. Grosmanis) viņš ar traktora vilkmes sējmašīnu apsēja pirmos hektarus rudzu.

Kad kolchozniekus ieinteresē, darbs labāk sokas

—Papildapmaksas izsniegšana ražas novācējiem ievērojami cēla kolchoznieku ieinteresētību, un tagad vairs neviens nav jāmudina piedalīties darbā,—saka Staļina vārdā nosauktā lauksaimniecības artela I kompleksās brigādes brigadieris b. Pamojskis.

Jā, par viņa vārdu patiesīgumu nav jāšaubās. Sākot ziemāju plauju, brigādes darbā izgāja vairāk nekā 30 kolchoznieku. Viņu vidū bija arī gados vecākas sievietes un vīrieši, kā 65 gadus vecā Lavize Ose, pāri 60 gadiem ir arī plāvējam Jēkabam Druvaskalnam, viņa sievai Marijai un citiem. Talkā ieradās arī dārzniecības ļaudis. Un jau pirmajā rudzu plaujas dienā strādāja ar četram labības plaujmašīnām. Visi strādāja centīgi, un pret vakaru bija nopļauti pirmie 16 hektāri. Tikpat cītīgi brigādes ļaudis strādāja arī nākamajās dienās—ražīgā darbā tika izmantota katra bezlietus stunda, kolchoznieki atteicās no atpūtas svētdienā, un rezultāti neizpalika—rudzi no 67 ha lielas platības bija nopļauti piecu dienu laikā, bet pēc pāris dienām tie bija savesti šķūņos.

23 ha platībā brigādē bija sēti arī ziemas kvieši. Kvieši bija varenī auguši. Kā pa-

stāsta laukkopis Ernests Hartmanis, kuru sastapām pie kūlišu siešanas un statīņu sliešanas, tad tie no katra hektāra sola ne mazāk kā 20 centnerus graudu.

...Vakara pusē savilkās melni mākoņi, taču darbs druvās neapstājās ne uz mirkli. Tikai tad, kad satumsa un sāka līt, laukkopji devās mājās un ar paveikto bija apmierināti. Sēšās stundās bija nopļauts vairāk nekā puse lauka, bet katrs sējējs sasējis un saslējis—kānu kurais—600—700 kūlišu. Pa ceļam kolchoznieki aprēķināja, ka arī paši ir labi nopelnījuši. Sējējiem vairāk nekā trīs izstrādes dienas, par kurām papildus apmaksā saņems ap 7 kilogramu graudu. Ne mazāk par dienā padarīto darbu papildus apmaksā saņems plāvēji, grābēji, vedēji un citi ražas novācēji. Daudz pilnvērtīgāka nekā iepriekšējā gadā būs arī izstrādes dienas vērtība, tādēļ, lūk, šodien visi strādā ar prieku.

...Nākamās dienas pēcpusdienā brigādes ļaudis pabeidza kviešu plauju, bet vakara pusē iedūcās kulmašīna, un pirmie smagi krautie jaunās ražas graudu vezumi jau piebrauca pie klēts un pildīja apcirkņus.

A. Pētersons

No katras govs izslaukts 345 litri piena vairāk nekā pērn

Raiņa vārdā nosauktajā lauksaimniecības arteli krietni pieauguši piena izslaukumi. Lopkopības gada deviņos mēnešos izslaukts par 33 tūkstošiem 290 litriem piena vairāk nekā pagājušajā gadā šī pat laikā, bet no katras govs—par 345 litriem piena vairāk.

Pagājušajā ziemā kolchozā bija nepietiekami nodrošināta lopbarības bāze. Ne visai bagāta bija lopbarības deva govim. To vajadzēja papildināt. Un, lūk, izeju atrada—katrai govij dienā izbaroja 20—30 kg Pelču spirta rūpniecības saņemto šķiedrēni. Tā arī ziemā panāca, ka izslaukumi nesamazinājās, bet pieauga.

Ganību periodā piena izslaukumi strauji palielinājās. Lielākā daļa kolchozā ir nekultivētu ganību. Tādēļ par govju labu izganīšanu daudz rūpējas bb. Zalkovska, Astihs un citi gani. Pašreiz govis gana uz nopļautajiem ilggadīgo zālāju laukiem, bet vakaros tām dod zaļbarību. Katrai govij dienā izbaro līdz 20 kilogramiem. Šis gādības rezultāts kolchozā dienā no katras

govs izslauc līdz 9 litriem piena. Jāsaka tikai, ka slikti savus uzdevumus izpilda zaļbarības pievedējs b. Pulīns, kurš to ne katreiz pieved laikā. Dažreiz gadās pat tā, ka slaucējam pašam jābarība jāpiegādā.

Līdz lopkopības gada noslēgumam palicis tikai nedaudz vairāk kā mēnesis, bet kā ar saistību izpildi? Sacensību priekšgalā divas slaucējas—Ženija Stachoviča un Alvīna Pūpola, kas uzņemtas saistības jau izpildījušas. Abas slaucējas ieslēgušās savstarpējā sacensībā par augstākiem piena izslaukumiem. Grūti pašreiz noteikt, kura no viņām uzvarēs, jo sacensība izvērsās spraiga. Uz 1. jūliju labāki rezultāti bija b. Pūpolai, bet uz 1. augustu b. Stachovičai. Dienā no govs vairāk izslauc b. Stachoviča, bet tauku procentu augstāks Pūpolas govim. Redzams, ka uzvarētāja noskaidrosies tikai lopkopības gada noslēgumā. Tiesa, b. Pūpolai grūti sacensties ar b. Stachoviču, jo viņai darbā mazāka piere-

dze, bet b. Stachoviča jau uzkrājusi vairāku gadu pieredzi. Par savu darbu b. Pūpola pastāsta: „Šajā novietnē par slaucēju strādāju pirmo gadu. Manā kopšanā ir 14 govis. Govis pieņemu ne visai labā miesas stāvoklī, un gandrīz puse no tām bija vecpienes. Tagad ālavību esmu likvidējuši un centīšos nākamajā gadā sasniegt labākus rezultātus.”

Kā tad šogad nodrošināta lopbarības bāze? Savākti krietni vairāk siena kā pērn. Pareizs sagatavot vairāk nekā 400 tonnas skābarības. Zaļajai masai iesēta kukuruza 14 ha, saulespuķes—12 ha, mīstrs—6 ha platībā. Skābēšanai izmantots arī āboliņš, kuru skābēs kopā ar kukuruzu. Lielākā platībā šogad audzē lopbarības bietes un citus sakņaugus. Bez tam katra lopkope-slaucēja apkopj 0,3 hektaru lielu piefermas laucīņu. Nav šaubu, ka nākamajā gadā lopkopes-slaucējas gūs labākus rezultātus.

M. Salīņa

Rajona darbaļaužu deputātu Padomes III sasaukuma 11. sesija

23. augustā notika rajona darbaļaužu deputātu Padomes III sasaukuma 11. sesija. Darba kārtībā bija jautājumi: „Par ražas novākšanas gaitu, gata- vību ziemāju sējai un sēklkopības darba uzlabošanu rajona kolchozos“.

Savā ziņojumā Kuldīgas MTS direktors b. Meņģis atzīmēja, ka uz 20. augustu zonas kolchozos ziemāju plau- jas plāns izpildīts par 57,4 procentiem.

Sniedzot īsu pārskatu par ražas novākšanas gaitu atse- višķos kolchozos, b. Meņģis norādīja, ka Mičurina vārdā nosauktais kolchozs pirmais uzsāka graudaugu plauju. Tur labības novākšana sokas labi. Darbi rit organizēti. Arī kolchozā „Sarkanā zvaigzne“ vi- si rudzi ievesti un jau daļēji izkulti. Pēdējās divās dienās čakli labības ievēšanā šķūņos strādājuši lauksaimniecības ar- teļu „Čiņa“, „Boļševiks“, „Ko- munisti“ un vēl citu ļaudis.

Labības novākšanu vāji veic Lisenko vārdā nosaukta- jā kolchozā. Tur rudzi jau ilgāku laiku stāv uz lauka un ar steigu jāvēd šķūņos, bet ievēšanā nodarbina tikai pā- ris zirgu. MTS traktoru kol- chozs atsakās ņemt, bet savu automašīnu neizmanto. Pēdē- jās divās dienās ļoti maz la- bības šķūņos ievests kolcho- zos „Abava“, „Brīvais ceļš“, „Jaunā gvarde“, „Socialisma ceļš“ un citos.

Mitrā laikā ieteicams kūlus siet mazākus, likt tiem „ce- purītes“. Kombainu mitros salmus (kas nav sapelējuši) 15 — 20 procentu apmērā var piejaukt, gatavojot skāb- barību.

Runājot par kolchozu gata- vību ziemāju sējai, referents

atzīmēja, ka vairākos kolcho- zos, kā Lisenko vārdā nosauk- tajā un citos valda noskaņo- jums, ka vēl par agri sēt. Zie- māju sēja kavējas arī tadē, ka vēl nav sagatavota sēkla.

MTS direktors b. Meņģis pieskārs arī jautājumam par sēklkopības darba uzlaboša- nu un norādīja uz iemesliem, kādēļ atsevišķos kolchozos, kā Lisenko vārdā nosauktajā, „Čiņa“, „Padomju Latvija“ un citos samazinājusies šķir- nes sēklu audzēšana.

Kabiles MTS direktors b. Staško analizēja stāvokli sa- vas MTS zonas kolchozos ra- žas novākšanā. Tur uz 20. au- gustu plaujas plāns izpildīts par 59,5 procentiem. Sevišķi neapmierinoši rudzu plauja veicas kolchozā „Brīvība“. Kolchozi maz izmanto MTS tehniku. Ar MTS 13 kom- bainiem nopļauti 55 hektari ziemas rudzu. Kolchozos „Graudis“, „Kopdarbība“, „Uz- varas karogs“ vēl kombaini nav strādājuši.

Lēnī ražas novākšanas tem- pi pa daļai izskaidrojami ar to, ka ne visos kolchozos ir noteikta papildus apmaksā la- bības novākšanā, vai arī tā tiek nepareizi aprēķināta.

Kabiles MTS zonas kolcho- zi paredz palielināt ziemāju sējumus par 320 hektariem. Līdz šim ziemāju kulšanu zo- nā uzsākuši tikai daži kolcho- zi. Tadēļ nekavējoties jāķeras pie rudzu un ziemas kviešu kulšanas, lai netrūktu sēklas. Pēc ziņojumiem sākas debates.

LPSR Valsts Kontroles mi- nistrijas pārstāvis b. Kaņeps, kas pārbaudījis vairākus rajo- na kolchozus, kā izpilda val- dības lēmumu par šķirnes la- bības ieaudzēšanu, konstatē- ja, ka kolchozi „Boļševiks“,

„Socialisma ceļš“, „Sarkanais karogs“ ievērojami atpaliek šķir- nes labības audzēšanā. Salīdzinot ar iepriekšējiem gadiem, šķirnes labības sējumu platība samazinājusies. Šķirnes labi- bu Lisenko vārdā nosauktajā kolchozā izdalīja uz izstrādes dienām un izbaroja lopiem. Sēklkopības darbs pašos pa- matos jāuzlabo.

Leņina vārdā nosauktā kol- choza agronoms b. Melderis pastāstīja, ka kolchoznieki ru- dzu plauju pilnīgi pabeidza 18. augustā. Tagad labību ie- ved ar 28 paļūgiem un kā- purķežu traktoru. Uzsākta sēk- las rudzu kulšana.

Rajona izpildu komitejas priekšsēdētājs deputāts b. Lie- pa uzsvēra, ka ražas novāk- šana kolchozos rit neapmie- rinoši. Ir pat kolchozi, kur ziemāji nopļauti tikai 30—40 procentu apmērā. Ražas no- vākšana notiek smagos ap- stākļos. Kolchozniekiem vajadzīga palīdzība. Taču atse- višķos kolchozos, kur šefu or- ganizācijas izbrauc talkā, kol- choza kantora darbinieki sēž un skatās, kā talcinieki strādā.

Sēklu kontroles punkta va- dītājs agronoms b. Ducmanis norādīja, ka līdz šim pār- baudīt sēklu iesnieguši tikai kolchozi „Komunisti“ un „Uz- vara“. Lai priekšzīmīgi veiktu ziemāju sēju, sēklas materiālu sagatavošana līdz izsējas kon- dīcijai jāpabeidzina.

Bez tam vēl debatēs pieda- lās deputāti bb. Kārklīšs, Turka, lauksaimniecības arte- ļa „Proletarietis“ priekšsēdē- tājs b. Leimanis, b. Salms un citi.

Sesija par dienas kārtības jautājumiem pieņēma plašu lēmumu.

A. Leja

TAUTAS DEMOKRATIJAS VALSTIS

Vjetnamas valsts saimniecības

Vjetnamas Demokrātiskajā Re- publikā valsts saimniecības sāka organizēt nesen. Tagad nodibinā- tas 15 saimniecības ar 60 tūksto- šiem hektaru zemes. Valsts saim- niecības atjaunojušas kalijas plan- tācijas 1200 hektaru platībā, kas netika izmantotas jau astoņus ga- dus, un no jauna apstādījušas 900 hektaru. Pirmajā pusgadā valsts saimniecības uzplūdušas vairāk nekā 5000 hektaru neskarto zemju un vecajai.

Valsts saimniecības ierīko pien- saimniecības un šķirnes lopu iz- mēģinājuma fermas. Noorganizēti mehanizatoru kursi, kuros jau sagatavoti vairāk nekā 500 trak- toristi.

Kalnārupniecības attīstība Polijā

Lenču dzelzsrūdas baseinā (Lo- dzas vojevodiste) nodotas eksplua- tācijā pirmās lielās raktuves, kur rūdas ieguve gandrīz pilnīgi me- chanizēta. Tagad šajā baseinā iz- būvē vairākas raktuves. Dāzas no tām stāties darba ierindā tuvāka- jā laikā. Pēdējos sešos gados Po- lijā izbūvētas 14 jaunas dzelzsrū- das raktuves un modernizētas se- šas vecās raktuves.

Polu zinātnieki un inženieri prak- tiski atrisinājuši jautājumu par ūdeni saturošo smilšu nosusināša- nu, kuras atrodas tieši zem dzelz- srūdas slāņiem. Izstrādājuši jaunas metodes dzelzsrūdas slāņu izman- tošanai grūtos ģeoloģiskos ap- stākļos. Tādējādi Polijā krasi pa-

plašinājusies dzelzsrūdas ieguve. 1949. gada dzelzsrūdas ieguve bi- ja 684,4 tūkstoš tonnu, bet pagā- jušajā gadā iegūti 1653 tūkstoš tonnu.

Palielinās Ķīnas darbaļaužu darba alga

Ķīnas tautas varas organi revī- dē darbaļaužu darba algu. Pekī- nas pilsētas tautas komitejā dar- ba algas revīdēšana attieksies uz 800 tūkstošiem galvaspilsētas dar- baļaužu. Viņu alga tiks paaugsti- nāta caurmērā par 14,5 procen- tiem.

Ievērojami palielinās augsti kva- lificētu strādnieku un inženiertech- nisko darbinieku, zinātnes darbi- nieku un mācību iestāžu pasnie- dzēju darba algas.

Sekmīgi tiek realizēts valdības lēmums līdz 1957. gada beigām visur, kur tas ir racionāli, laika algas vietā ieviest gabal darbā sis- temu.

Irigācijas sistemu būve Korejas Tautas Demokrātiskajā Republikā

Pēckara laikā Korejas Tautas Demokrātiskajā Republikā veic plašus darbus kara laikā izposti- to ūdenskrātuļu un lauku aiz- sardzības dambju atjaunošanā, kā arī jaunu irigācijas sistemu būvē. Laikā no kara pabeigšanas līdz 1955. gada pirmajai pusei ieska-

tot, valsts asinējusi šim vajadzī- bām vairāk nekā pusotra miljona vonu. Šajā laikā Korejas Tautas Demokrātiskajā Republikā atjaun- otas vai no jauna uzbūvētas 568 sūkņu stacijas, 43 ūdenskrātuves. Apūdeņojamo un pret plūdiem aiz- sargāto zemju platība palielinā- jusies par desmitiem tūkstošiem hektaru. Šā gada pirmajā pusē darba ierindā stājušas 245 jaunas irigācijas sistēmas un 72 lauku aizsardzības sistēmas pie upēm. Šo pasākumu rezultātā republika šogad iegūs papildus ap 80 tūk- stoš tonnu labības.

Rumānijas mašīnu un traktoru stacijas

Rumānijas Tautas Republikā MTS skaits pieaudzis no 76 (1948. gadā) līdz 231 (šogad). Vienlaikus paplašinās arī traktoru un lauk- saimniecības mašīnu parks. Paš- laik mašīnu un traktoru stacijās ir 13 445 traktori, 18 275 kuļmaši- nas un 543 kombaini.

Rumānijā noorganizētas 46 trisga- digās mehanizatoru skolas, kas ik gadus dod apmēram 2 500 lauku mehaniķus.

(TASS)

REPORTAŽA

Pie maiņas meistara

Žaņa Giptera

Esam fabrikas „Vulkans“ finieru ražošanas ceha pir- majā nodaļā.

Dūc lobmašinas, šnāc tvaiks zāvējamo aparātu tē- rauda caurules. No lobma- šinām tinas garas skaidu lentas. Gaisss cehā tirs — par to gādā ventilācijas ie- rice.

Mūs sagaida ceha priekš- nieka vietas izpildītājs b. Gipters. Viņš norāda uz lo- bītāju Censoni Kūdrīņu. Pie- ejam. Apjautājamies — sak, kā tad kļūvāt par vienu no labākajiem lobītājiem?

Biedrs Kūdrīņš visai mazru- nīgs. Taču daudz ko viņš mums pastāsta. Tā arī uz- zinām, ka liels nopelns vi- ņa aroda kvalifikācijas ap- gūšanai bijis maiņas meis- taram b. Gipteram. Piere- dzējušais meistars pie pār- baudes tik viegli nedod po- zitivu novērtējumu. Tikai tad, kad jaunais strādnieks pilnīgi apguvis paredzēto profesiju, b. Gipters pār- baudāmā dokumentos ie- raksta labu atzīmi.

Par to, ka b. Kūdrīņš kļu- vis par labu lobītāju, liecina skaitļi: ik mēnesi ražošanas uzdevums tiek veikts par 120 — 130 procentiem, pie tam brāķa skaidas tikpat kā nav.

Pie trešās lobmašinas aiz- kavējusies kluču piegāde. Meistars nervozē. — Varētu vēl labāk strādāt, — viņš sa- ka, — ja nebūtu kavēkļu. Protams, aizrit tikai sekun- des. Bet maiņas laikā šīs sekundes sastāda minūtes. Ir tiešām ko nervozēt.

Gadās, ka citai mašīnai trūkst lobnaža. Visi esošie nolietoti, kļuvuši neasi, iz- roboti, bet jaunu vietā nav ko likt. — Visos šajos trū- kumos, — saka b. Gipters, — galvenokārt vainojama mi- nistrija un sagādes bāzes, no kurām vēl līdz šai die- nai vajadzīgās detaļas un materiālus „nezināmu“ ie- meslu dēļ grūti dabūt.

Biedrs Gipters veicis prak-

tiskus pasākumus, lai uzlabo- tu cehā darba drošību: uz- viņa priekšlikuma ierīkoja signālpuldzi virs ceha dur- vīm.

Cehā ik soli vērojama cīņa par kvalitāti, par pa- reizu darba organizāciju. Lūk, viena no zāvētājam nepareizi izņem skaidu no aparata. Rezultātā to ieplēš. Meistars pietiek pie vainīgās un lietišķi aizrāda, kā izla- bot kļūdu, pat paņem pats nākošo skaidu un pareizi noliek krautnē.

Līdzīgas ainas redzam li- mētavā un šķirotavā. Meis- tara vērtīgais padoms vien- mēr vietā. Un, skaties, mai- ņas beigās cipari atspoguļo veikto darbu. Tas nav ma- zais — plāna izpildes rādītā- ji iet pāri simtprocentu at- zīmei.

Kā tad savas darba gai- tas fabrikā ir sācis finieru ceha maiņas meistars b. Gipters. Par to viņš mums pastāsta pats.

... Darbu iesācis 23 ga- du vecumā par skaliņu zā- vētāju toreizējā sērskociņu fabrikā. Pēc tam gremdējis kokus Ventā, strādājis zā- ģetavā. 1945. gadā, pēc vā- cu okupantu padzišanas no Kurzemes, iecelts finieru cehā par maiņas meistaru. No tā laika viņš apzinīgi izpildījis atbildīgo meistara amatu, ieguvis darba bied- ros nedalītu atsaucību.

Arī sabiedriskā darbā ņē- mis aktīvu dalību. Vairākus gadus no vietas b. Gipters vadījis vietējās komitejas darba drošības komisiju, vienmēr atsaucīgi izturējies pret jauniem priekšliku- miem, kas atvieglo strād- nieku roku darbu.

... Esam izstaigājuši ce- cha daudzās nodaļas. Patei- camies par redzēto un no- vēlam ilggadējam meistaram sekmes viņa turpmākajā dar- bā.

E. Hibners

Mums raksta

Šoferis rīkojas kā privatīpašnieks

21. augusta rītā, atējot au- tobusam Kuldīga — Ventspils, braucēju saradās krietni daudz, sevišķi ogotāju, tāpēc arī vi- siem neiznāca biļetes. Kasiere b. Āboliņa ielaida autobusu pasažierus ar biļetēm un at- likušajiem pieciem, kuri visi gribēja tikt līdz Ventspilij, ap- solīja, ka visus uzņemšot, par cik puse braucēju līdz galam nebraukšot.

Tad nu ārā palikušie kārti- gi sastājās rindā un gaidīja ierodamies šoferi. Pēdējais ie- radās kopā ar vienu paziņu, kurš bez kādām ceremonijām līdz ar viņu iespraucās mašīnā.

Kasiere jau gatavojās ie- laist ārā palikušos pasažierus, kad pie mašīnas piesteidzās vēl divas šofera paziņas (iz- rādās, tā bija b. Kolesņikova ar savu māti) un spraucās, šofera mājienu uzmodinātas,

ar visu varu mašīnā. Šoreiz pārējie pasažieri atgādināja, kur rindai gals. Bet šoferis noskaitās un pateica: „Kad ne, tad netiks neviens!“ un aizcirta durvis.

Taču ar to viss nebeidzās. Šoferis zīmīgi pamirkšķināja savām paziņām un tās teci- ņiem devās uz priekšu. Kad tās bija pagājušas kādus 50 metrus, viņš iedarbināja mo- toru un, piebraucis abām klāt, pārējo pasažieru acu priekšā atvēra durvis un uzņēma vie- nu no tām.

Nav šaubu, ka minētajam šoferim nav jēgas par to, kā- di ir šofera pienākumi un tiesības.

Jācer, ka Autoparka vadība visdrīzākā laikā palīdzēs vi- ņam to izprast un gādās, lai turpmāk pasažieri nebūtu at- karīgi no katra šofera untu- miem.

I. Kapeniece

VESTULE NO VENTSPILS

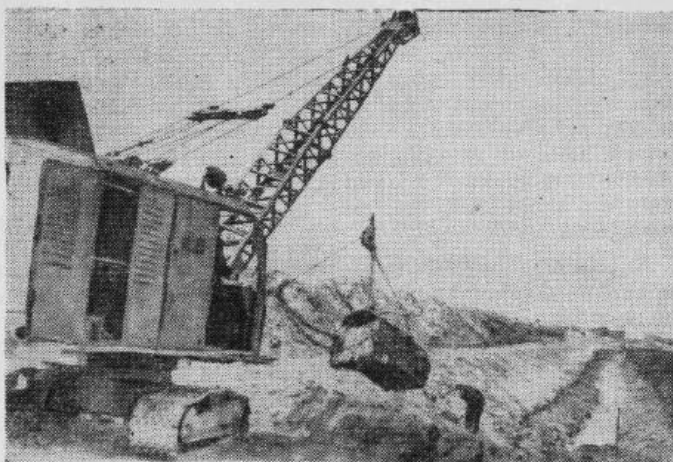
Kolchozs „Nākotne” iepriekšējos gados piena ražošanā, salīdzinot ar citiem rajona kolchoziem, bija atpalicis. Tāpēc jaunievēlēta valde ar enerģisko priekšsēdētāju b. Eniņu priekšgalā galveno uzmanību veltīja tieši piena lopu produktivitātes celšanai.

Rezultāti neizpalika. Līdz šā gada 1. augustam, salīdzinot ar to pašu laiku iepriekšējā lopkopības gadā, iegūts par 344 kg piena no govs vairāk. Arī vidējais izslaukums no govs dienā kolchozā „Nākotne” ir augstāks nekā citos rajona kolchozos.

Kā gūti šie panākumi? Vispirms uzlaboja ganāmpulku, to papildinot ar labākajiem jaunlopiem. Likvidēja ālavās govīs, kuru skaits bija samērā liels. Ganāmpulka uzlabošana gan tikai sāka, bet, ka šis darbs sekmīgi turpināsies, liecina kolchoza telkopiņu panākumi. Lizetes Sņikersproģes un Veltas Rūsas koptie telji ir labā miesas stāvoklī. Dzīvsvāra pieaugums diennakti tiem ir 900 gramu.

Tomēr galvenais panākumu avots ir stabila lopbarības bāzes radīšana. Kolchoza valde galveno uzmanību veltī kultivētām ganībām un skābbarībai. Jau šogad puse no piena lopiem ganās uz ilggadīgajiem zālājiem. Govīm, kas ganās kultivētajās ganībās, izslaukumi apmēram pusotras reizes lielāki. Tādēļ kultivētās ganības paredzēts no gada gada palielināt. Zem virsauga šogad iesēts 50 ha platībā āboliņš. Kultivētās ganības palielinās par 40 hektariem, iesējot

Kolchozā „Nākotne” rūpējas PAR STABILU LOPBARĪBAS BAZI

Attēlā: Stendes upītes padziļināšana

timotiņu un āboliņa maisījumu. Nākamajā gadā 50 hektarus apsēs ar maisījumu — sarkano vēlo āboliņu, timotiņu, pļavu auzeni, bastarda āboliņu. 1958. gadā visi kolchoza piena lopi ganīsies uz ilggadīgajiem zālājiem.

Dabīgās pļavas kolchozā „Nākotne” ir mazražīgas — dod ne vairāk par 5 cēt sienu no hektara. Un lielu vēribu šeit veltī skābbarībai. No savvaļas zālēm un viengadīgajiem zālājiem ieskābētas 500 tonnas. Labi šogad augušas saulespuķes — tās sasniedz pusotra līdz 2 metru garuma. No saulespuķēm iegūst apmēram 400 tonnas zaļās masas, no viengadīgo zāļu vēlā sējuma — 150 tonnas, ilggadīgo zālāju atāla — 100 ton-

nas, cukurbiešu lapām kopā ar dabīgo pļavu atālu — 300 tonnas. Šis daudzums būs pietiekams, lai ziemas periodā katrai govij dienā varētu dot ne mazāk kā 25 kilogramus skābbarības.

H. Zaļoksnis

Attēlā: kūdras — kūstmēslu komposta izvešana uz pārartajām pļavām.

Atjauno pašdarbības pulciņus

Gatavojoties festivalam, Abavas ciemā organizējas vīriešu koris, kur iesaistās dziedātāji no skolas, vietējiem kolchoziem un selekcijas stacijas. Korī apmācīt uzņēmis ciema padomes priekšsēdētājs b. Sproģis.

Ciema 7-gadīgās skolas skolotāji apsoliuši arī savu līdzdalību deju kolektīva noorganizēšanā, ko vadīs b. Dunaiska.

Līdz festivala sarīkojumam — 9. septembrim palikušas tikai pāris nedēļas. Tās jāizmanto lietderīgi, lai noslipētu dziesmas un dejas, ar kurām Abavas ciema ļaudis nodomājuši piedalīties sarīkojumā Z.Kadlītis

Goba rugaini

Šogad Ļeņina vārdā nosauktajā lauksaimniecības artelī paredzēts tūlīt pēc ražas novākšanas visus tīrumus uzlobīt. Šo darbu kolchozā jau uzsācis Kabiles MTS mehanizators b. I. Straziņš. Viņš jau uzlobījis pirmos 11 ha rugaines un darbu turpina.

K. Linķis

Indijas ķirurga panākums

Kalkutā (Indija) kāds indiešu ķirurgs izdarījis sekmīgu operāciju — kādam slimniekam pārstādījis radzeni, lai atjaunotu redzi. Pacients, kas sešus gadus bijis aklis, no jauna kļuvis redzīgs.

(TASS)

Par divu sistemu mierīgu līdzās pastāvēšanu

Vēstures pieredze ir pierādījusi, ka divu pretēju sabiedrisko sistēmu — socialistiskās un kapitalistiskās — mierīga līdzās pastāvēšana, kā arī lietišķa ekonomiskā sadarbība starp tām ir pilnīgi iespējama. Komunistiskā partija un Padomju valdība ar visām valstīm konsekventi piekopj miera un draudzīgu attiecību politiku.

PSKP XX kongresa lēmumos ir norādīts, ka ģeogrāfiskais princips par dažādas socializācijas valstu mierīgu līdzās pastāvēšanu ir bijis un joprojām paliek Padomju Savienības ārpolitikas ģenerālinija. Šo principu savā ārpolitikā neatlaidīgi realizē arī Ķīnas Tautas Republika un visas pārējās tautas demokrātijas valstis.

Apstākļos, kad pastāv divas pasaules sabiedriskās sistēmas — socialistiskā un kapitalistiskā, starptautiskajās attiecībās ir iespējamas tikai divas politikas: vai nu mierīga līdzās pastāvēšana, vai karš. Trešā ceļa nav. Kas norāda mierīgas līdzās pastāvēšanas politiku, tas gribot negribot atbalsta kara politiku.

Kapitalistiskās un socialistiskās sabiedriskās sistēmas mierīga līdzās pastāvēšana paredz ekonomisko sacensību starp tām. Socialistiskās valstis nebaidās sacensties ne ar vienu valsti,

tai skaitā arī ar augstu attīstītajām kapitalistiskajām valstīm. Socialistiskā sistēma nepazīst ne ekonomiskās krīzes, ne ražošanas anarhiju. Tai ir svešs arī bezdarbs un citi ļaunumi, kas tik raksturīgi kapitalismam. Socialistiskās sistēmas attīstībai nav vajadzīgi kari, citu zemju sagrābšana un tautu paverdzināšana. Socialistiskās valstis kategoriski noraida sacensību drudžainās bruņošanās laikā. PSRS Augstākās Padomes Aicinājumā visu zemju parlamentiem par atbrūpošanos teikts: „... Visu zemju parlamentiem un valdībām, uz ko gulstas atbildība tautu priekšā par savu valsti likteni, svēts pienākums ir veikt efektīvus pasākumus, lai izbeigtu drudžaino bruņošanu...”. Socialistisko zemju tautas grib sacensties ekonomikas, zinātnes, tehnikas un kultūras attīstībā, kā arī darbaļaužu materiālās labklājības celšanā.

Stabils mierīgas līdzās pastāvēšanas pamats ir starptautiskā ekonomiskā sadarbība un vispirms savstarpēji izdevīgā tirdzniecība starp valstīm. Padomju Savienība neatlaidīgi cīnās par ekonomisko sakaru paplašināšanu un nostiprināšanu ar visām valstīm. Par spīti visdažādākajiem traucējumiem, ko rada ASV imperialistiskās aprindas, Padomju Savienības ārējās tirdzniecības sakari ar kapitalistiskajām zemēm sek-

mīgi attīstās. Pašlaik PSRS tirgojas ar kapitalistisko valstu lielāko daļu.

Padomju preces ir izgājušas plašā starptautiskā arenā. Miljoniem cilvēku ārzemēs starptautiskajās ekonomiskajās izstādēs iepazīstas ar padomju rūpniecības un lauksaimniecības produkcijas paraugiem, kā arī ar padomju kultūras sasniegumiem un mākslas darbiem. Piemēram, pagājušajā gadā Buenosairesā (Argentīna) bija organizēta padomju rūpniecības izstāde, kas guva milzīgus panākumus. Tā bija pirmā padomju rūpniecības izstāde Latīņamerikā. Argentīnas tirgotāju un rūpnieku aprindās izrādīja lielu interesi par padomju mašīnām, dažādām, radiotehniskajiem un tekstilizstrādājumiem, kā arī par muzikas instrumentiem un citiem eksponātiem un precēm. Tikpat lieli panākumi Padomju Savienības paviljoniem bija arī starptautiskajos gada tirgos Vīnē (Austrija) un Džakartā (Indonēzija).

Padomju Savienība cik vien iespējams palīdz ekonomiski mazattīstītajām valstīm, kas atbrīvojušās no kolonālā jūga. Tā, piemēram, Indija attīsta savu rūpniecību, izmantojot Padomju Savienības rūpniecības pieredzi un panākumus. PSRS ar Indijai izdevīgiem noteikumiem piegādā tai rūpniecības kapitālo iekārtu un sniedz

technisko palīdzību. Saskaņā ar Padomju Savienības un Indijas 1955. gada vienošanos PSRS palīdz Indijai celt metalurģisko rūpniecību, kuras jauda būs miljons tonnu tērauda gadā, veic projektēšanas darbus, izgatavo un piegādā tai nepieciešamās iekārtas komplektus, kā arī tehniski vada rūpniecības būvdarbus. Ieviešanu ekonomisko palīdzību Padomju Savienība sniedz Afganistānai, Birmā un daudzām citām ekonomiski mazattīstītām zemēm.

Ar katru gadu paplašinās dažādu delegāciju apmaiņa starp PSRS un ārzemēm. Daudzu kapitalistisko valstu delegācijas iepazīstas ar mūsu zemes rūpniecību un lauksaimniecību. Savukārt padomju saimniecisko darbinieku delegācijas apmeklē kapitalistiskās valstis. Šādu delegāciju apmaiņu starp PSRS un kapitalisma zemēm kļūst aizvien par svarīgāku lietišķas sadarbības līdzekli.

Attīstās arī kultūras sakari starp Padomju Savienību un kapitalistiskajām valstīm. Ar katru gadu paplašinās skolojumu, ārstu, rakstnieku, žurnālistu, zinātnieku, mākslas darbinieku, sportistu un citu delegāciju apmaiņa. Maskavā un citās mūsu zemes pilsētās arvien biežāk notiek ārzemju skatuves mākslinieku un muziķu viesizrādes un koncerti. Padomju teatru kolektīvi un atsevišķi mākslinieki brauc uz Eiropas, Āzijas, Afrikas un Amerikas valstīm. Kultūras sakaru attīstība starp Padomju Savie-

nību un kapitalistiskajām zemēm pozitīvi ietekmē arī šo valstu politiskās attiecības, veicina uzticības un savstarpējās saprašanās nostiprināšanos.

PSKP XX kongress ar gandarījumu atzīmēja, ka mierīgas līdzās pastāvēšanas princips tiek atzīts arvien plašāk.

Mierīgas līdzās pastāvēšanas politika ir ietverta piecos principos (panča šila), ko deklarējis Ķīnas Tautas Republika un Indija. Šie mierīgās līdzās pastāvēšanas principi, ko Bandungas konferencē atbalstīja 29 Afrikas un Āzijas valstis, ir vislabākais pamats valstu sadarbībai. Mierīgas līdzās pastāvēšanas pieci principi balstās uz to, ka attiecībām starp valstīm jāpamatojas uz vienlīdzību, neiejaukšanos iekšējās lietās, neuzbrukšanu, teritoriālās integritātes ievērošanu, kā arī uz citu valstu suverenitātes un nacionālās neatkarības respektēšanu. Padomju valdība pilnīgi atbalsta šos principus un uzskata, ka tie atbilst visu tautu vitalajām interesēm un ka uz tiem var balstīties mierīgas attiecības starp valstīm jebkurā zemeslodes daļā.

Uzdevums nostiprināt vispārējo mieru prasa izvērst ekonomisko, politisko un kultūras sadarbību starp visām zemēm, neatkarīgi no to sabiedriskās un valsts iekārtas. Tieši šāda politika, mierīgas līdzās pastāvēšanas politika, atbilst visas mieru mīlošās cilvēces interesēm.

V. Galkins

Novērst trūkumus vispārējās obligatās izglītības likuma realizēšanā

Pirmais nosacījums, lai visi bērni būtu pabeiguši septiņas klases un varētu sekmīgi turpināt mācīties vidusskolā — jārealizē vispārējās obligatās septiņgadīgās izglītības likums. Atsevišķas rajona skolas, kā Snēpeles 7-gadīgā skola, Rendas 7-gadīgā skola, Vārmā I pamatskola panākušas to, ka katrā mācību gada sākumā iesaista skolā visus bērnus, kas ir pakļauti obligatās izglītības likumam.

Taču vairākās skolās, kā Kuldīgas I vidusskolā, Planicas 7-gadīgajā skolā, Vārmā 7-gadīgajā skolā u. c. daļa skolēnu, pārsniedzot obligato skolas vecumu, no skolas izstājās, nepabeidzot 7. klasi. Tā 1955./56. mācību gada laikā no skolām neattaisnotu iemēslu dēļ izstājās 13 skolēnu. Visā mācību gada laikā vecāku bezatbildības dēļ skolu neapmeklēja divi Planicas pamatskolas mikrorajona skolēni (P. un V. Cīruļi). Tā ārpus skolas palika vai mācību gada laikā izstājās to nepabeidzot neattaisnotu iemēslu dēļ 15 skolēnu 7—15 gadu vecumā.

Galvenais skolēnu atbirtuma cēlonis ir tas, ka daudzās skolās pavisam organizēts pedagoģiskais darbs. Tā tas ir Vārmā 7-gadīgajā skolā, kurā mācību gadu noslēdza ar 30 procentiem nesekmību. Padures 7-gadīgai skolai, Kuldīgas I pamatskolai un citām ir vājas saites ar bērnu vecākiem. Šajās skolās jaunajā mācību gadā jāpanāk mācību un audzināšanas darba nopietna uzlabošana, jāizvērs prasmīga pedagoģiska propaganda iedzīvotāju vidū par septiņgadīgās izglītības nepieciešamību un jānostiprina ciešas pedagoģiskas saites ar bērnu vecākiem, lai visi bērni sekmīgi mācītos un pabeigtu septiņgadīgo skolu.

Nereti skolas nevar sekmīgi uzsākt mācības, jo nav noorganizēta laba un savlaicīga bērnu uzskaitē. Lai gan skolām līdz šā gada 20. augustam bija jāiesniedz Tautas izglītības nodaļai skolas vecumam pakļauto bērnu saraksti, to vēl nav izdarījušas sešas rajona skolas — Kuldīgas I vidusskola, Kuldīgas II vidusskola, Kuldīgas I 7-gadīgā skola, Kurmales 7-gadīgā skola, Turlavas 7-gadīgā skola un Vārmā II pamatskola.

Bezatzbildīgi izturas dažas ciema padomes, kā Imantas, Viesturu, Kursas ciemu un citas, kas neiesūta paredzētos termiņos obligatā izglītības vecuma bērnu sarakstus, vai arī iesūtītie saraksti ir kļūdaini, kuros nav ierakstīti visi bērni skolas vecumā, vai atkal ierakstīti bērni, kuri no attiecīgās apdzīvotās vietas izbraukuši, tāpat sajaukti gadi, dzimšanas mēneši un datumi. Tas pats sakāms par pilsētu namu pārvaldēm, kurām obligatās izglītības vecuma bērnu saraksti jāiesūta pilsētas skolām. Skolas un TIN nav panākušas, lai šos valdības rīkojumu nepildītājus sauktu pie atbildības.

Arī skolu kolektīviem jāseko, lai visi skolas vecuma bērni tiktu uzskaitīti pareizi un laikā. Nosodāmi rīkojas Vārmā II pamatskolas pārzine b. Kuzņecova, kura atrodas vairāk kā mēnesi izbraukumā un par bērnu uzskaiti nerūpējas.

Augusta mēneša pēdējās dienās jādara viss iespējama, lai visi skolas vecumā esošie bērni 1. septembrī uzsāktu mācības. Skolu vadībām kopā ar bērnu vecāku komitejām jāizmanto vispārējās izglītības fondi un jāpalīdz tiem vecākiem, kuriem radušās īslaicīgas materiālas grūtības.

M. Bokmane,
TIN skolu inspektore

Jaunieši, iestāieties Strādnieku jaunatnes vidusskolā!

Padomju valdība un Komunistiskā partija veltī lielu uzmanību jaunās paaudzes audzināšanas un izglītības darbam. Gādājot par to, lai arī strādājošie jaunieši iegūtu vidējo izglītību, mūsu zemē izveidots plašs vakarskolu tīkls. Sestajā piecādē vēl tālāk paplašina strādnieku un lauku jaunatnes skolu tīklu, kā arī neklāties apmācību.

Arī Kuldīgā darbojas Strādnieku jaunatnes vidusskola, kuru ik gadus apmeklē vairāki desmiti pilsētas strādājošo jauniešu, kas neatlaidīgi apgūst vidējo izglītību. Mūsu skolas labākie absolventi turpina izglītību arī augstākajās mācību iestādēs. Te varētu minēt absolventes Mediņu un Ozoliņu, kas sekmīgi studē LLA, absolventu Skrastiņu, kurš studē LVU mehanikas fakultatē un daudzus citus. Tiem mūsu absolventiem, kas neturpina tālāk mācīties, iegūt vidējo izglītību palīdz labāk strādāt.

Ar katru gadu aug to jauniešu skaits, kas beidz mūsu zemes vidējās mācību iestādes un nav tālu tā diena, kad vidējā izglītība kļūs obligata visā mūsu valstī. Pieaug arī vajadzība pēc cilvēkiem ar vidējo izglītību gan mūsu rūpnīcās un fabrikās, gan arī kolchozu laukos.

Lūk, par to derētu padomāt daudziem tiem Kuldīgas jauniešiem, kuru tik bieži vakaros redz klaiņojam pa pilsētas ielām. Būtu bijis daudz lietderīgāk no darba brīvo laiku pavadīt skolā un pēc dažiem gadiem iegūt vidējo izglītību — tas būtu ieguldījums visai dzīvei. Protams, mācības vakarskolā nav viegli savienot ar darbu, nākas no daudzām patīkamām lietām atteikties. Tomēr tas nav bijis par šķērslī tiem jauniešiem, kam nepietrūka neatlaidības iegūt vidējo izglītību.

Daudzos gadījumos darba vietu administrācijas nesniedz

pietiekamu atbalstu jaunajiem strādniekiem, kas mācās vakarskolā. Jau vairākus gadus tikai daži jaunieši skolu apmeklē no mūsu lielākā uzņēmuma — finieru fabrikas „Vulkans”. Šī uzņēmuma administrācija vēl nekad nav varējusi atrisināt jautājumu par to, kā radīt iespēju jaunajiem strādniekiem netraucēti apmeklēt skolu. Būtu reiz šī iespēja jārada.

Jaunajā mācību gadā Kuldīgas Strādnieku jaunatnes vidusskola vēl plašāk ver savas durvis visiem, kas vēlas apgūt vidējo izglītību. Šogad skola uzņems arī tās pilsones, kas nestrādā algotu darbu, bet nodarbinātas mājāsaimniecībā. Jaunais mācību gads pavisam tuvu, atlikušas vēl tikai dažas dienas, tāpēc jo ātrāk jāizšķiras tiem jauniešiem, kas vēl nav iestājušies Strādnieku jaunatnes vidusskolā.

J. Ruberts,
Strādnieku jaunatnes vidusskolas direktors

Sports

Draudzības sacensības ar ventspilniekiem

Ceturtdienas vakarā Kuldīgas vieglatleti un šā sporta cienītāji sagaidīja viesus — Ventspils pilsētas vieglatletus, kuri Kuldīgā viesojās pirmo reizi.

Draudzīgās sacensības rādīja, ka Kuldīgas vīriešu komanda var būt līdzvērtīgs pretinieks ventspilniekiem, turpretī vairums sieviešu disciplinās uzvaras guva Ventspils sportistes.

Sievietēm interesanta cīņa notika 400 metru skrējienā, kur spraiga cīņa izvērtās starp jauno Kuldīgas sportisti Simsoni un Kraujenieci (Ventspils). Kraujenieci izdevās mīksti ātrāk skart mērķa lenti, lai gan laiks abām sportistēm vienāds — 1:10,5 sekundes.

Augstlēcšanā teicamu sniegumu uzrādīja Ābele (Ventspils), pārvarot 1,40 metru augstumu, 2. vietā ar rezultātu 1,35 metri ierindojās Kuldīgas pārstāve Turakova. Tālākšānā uzvarēja Roce (Kuldīga), uzrādot rezultātu 4,48 metri.

100 metru skrējienā 1. vietu izcīnīja Ķīce (Ventspils) ar laiku 13,6 sekundes, 2. vietu — Roce ar laiku 13,7 sek.

Diska mešanā un lodes grūšanā uzvaras izcīnīja Ventspils pārstāve Ribena.

Vīriešu grupā 100 m skrējienā, nestartējot mūsu rajona rekordistam Mežakam, vieglu uzvaru guva Ventspils pārstāvis Strēlis ar laiku 12,0 sek., 2. vietā Znatnajs (Kuldīga) — 12,2 sek. Ļoti sīvi cīnījās tāl-

lēcēji, kur uz uzvaru pretendēja trīs Kuldīgas rajona pārstāvi: Dakteris, Bernchards un Trumšņs. Uzvarēja Trumšņs ar rezultātu 6,04 m, 2. vietā ierindojās Dakteris — 5,95 m, 3. vietā — Bernchards ar 5,86 m.

Augstlēcšanā 1. vietā ierindojās Trumšņs ar 1,65 m lielu augstumu, 2. vietā — Zvejnieks (Ventspils) ar 1,60 m.

Sporta namā tikās Ventspils un Kuldīgas volejbolistes. Spēles sākumā pārsvarā kuldīdznieces un tās noslēdza setu savā labā ar rezultātu 15:8. Spēles turpinājumā aizvien vairāk izpaužas ventspilnieču pārkums un tās pēc kārtas uzvar trīs nākamajos setos (15:9; 15:10 un 15:6).

L. Ārājs

Valentīns Ovečkins

GRŪTAIS PAVASARIS

(2. turpinājums)

Un tā nu pavilam pārtraukuši kadru izvēršanu pašos kolchozos no vietējā aktīva.

— Bet vai tad tu rakstīji, ka kadri jāņem tikai no rajona iestādēm? — jautāja Mitins.

— Nē, nerakstīju. Varbūt, ka tā arī mana raksta galvenā kļūda, ka neuzrakstīju, cik no pašu vidus izvērsto mums strādā par priekšsēdētājiem: Dorochovu „Dzimtenē” — paņēma no mežiznāmas, Samoilovu „Sarkanajā Oktobrī” — no laukkopības brigādiem, Grigorjevu „Dzirkstele” — bijušais traktorists. Mēs taču savienojam vienu ar otru.

— Bet kā tad tādu visparastāko stulbumu var nosaukt par „martinovščinu”? — Dolgušins parautīja plecus. — Vai tad jūs valnīgs, ja kaut kur iztaisa mulķības?

— Man arī liekas, ka neesmu vainīgs. Es taču savu rakstu domāju tiem, kam ir galva uz pleciem. Atzīstos, nepadomāju par dzīvīgu manekeni, kuram katram gadījumam dzīvī vajadzīga gatava recepte. Tāds biju izlaidis no redzes loka. Uzskatīju, ka tas pats par sevi saprotams — jāturpina izvērzt ir vietējie kadri, ir jāsaista uz laukiem speciālisti.

— Galvenais taču principā, —

Mitins plemetināja, — bet nevis lai burtiski nokopētu visu to, ko citi izdarījuši.

— Prokurors un prokurors ir darbinieks un darbinieks, — Opjonkins teica. — Mēs savējo aizsūtījām uz kolchozu nevis činas dēļ, bet tāpēc, ka viņam lauku cilvēka dvēsele. Un es jums teikšu, nesen biju „Cīņā”, braucu iekasēt vecus parādus, — man ļoti iepatikās, kā viņš tur ķēries pie lietas. Uzreiz sācis ar būvēšanas, lai kolchoznieki ticētu — ieradies ne tikai vasarnieks, dzīvokļa iemītnieks, bet saimnieks. Man tā iepatikās viņa noskaņojums, ka vēl uz gadu pagarināju tos griķišus, ko piecdesmit pirmajā viņiem aizdevām sējas laikā. Ticlet man, no Nečipurenko iznāks labs kolchoza priekšsēdētājs. Bet viņiem Nīkolskā priekšsēdētāja talantu varbūt slēpj Sagades ministrijas pilnvarotais vai dzelzceļa politnodaļas priekšnieks. Rajons liels, pie paša dzelzceļa sazarojuma, ja tik pameklētu, atrastu vairāk kadru nekā vajadzīgs, nevajadzētu sūtīt uz kolchozu slimu tiesnesi, kuram līdz nāvei jau tā tikai trīs dienas atlikušas.

— Lūk, un tas viss jāizskaidro, — Martinovs teica. — Būs jāraksta avīzē vēlreiz.

— Bet kā? Kādā formā? — jautāja Mitins. — Tu taču neesi ap-

gabala komitejas sekretars, lai labotu kļūdas, kādas radušās rajonos.

— Pirmo rakstu es uzrakstīju pēc Alekseja Petroviča priekšlikuma. Nedomājiet, ka griebeju kļūt slavens kā kaut kādas „martinoviešu kustības” iniciators. Viņš man divas reizes zvanija. Vajadzēja, lai es pastāstītu visam apgabalam, kā mums notika partijas aktīva sanāksme. Nu, un tagad jāraksta atkal. Reiz mans vārds tiek minēts ne visai labā nozīmē: „Rīkojoties pēc Martinova metodes, iznāca neēdīgība”. Kas tad tā par tādu metodi? ... Žēl, ka tas vēl nekā nezināju par šīm vēstulēm tad, kad biju pie biedra Krilova, būtu parunājis ar viņu. Pārbaudīsim, tad piezvanīšu pa telefonu.

Aiz brāzmainajām lietuvu gāzēm pa mašīnas logu neskaidrajā projektora gaismā kļuva saredzamas mājas.

— Tieši pusceļā esam nobraukuši. Nogaļevka, — teica Šoferis, — „Sešas māšas” — viņš pamāja uz milzīgu, zarotu koku — liepu, kas izpleta savu vareno lapotni pār Nogaļevkas nomaļiem mājām. Likās, ka tas ir viens vienīgs koks, cieši savijis zarus — vasaru zem tā lapotnes ēnā būtu varējies noslēpties vesels bataljons kareivju ar visu vezumu rindu, — bet pa-

tiesībā, tās bija sešas liepas, kuru stumbri cieši saauguši kopā gluži kā draudzīgā apkaimē. Tā arī sādžas garāmbraucēji ceļinieki nosauca viņas par „sešām māšām”, ikreiz no jauna apbrīnojot šo dabas brīnumu.

— Vabūt pārņākšosim šeit?... — Vai tu domā, ka uz rita pusi ceļš kļūs labāks? — atsaucās Opjonkins. — Liekas, ka lietūs nepārstās visu nakti. Nē, labāk jau brauksim.

Martinovs ieslēdza gaismu mašīnā, izņēma no mēteja kabatas aprakstītu papīra lapu, atlocīja to.

— Lūk, paņemu redakcijā vienu vēstuli, anonīmu. Paraksts „grupa komunistu”. Droši vien, rakstījis tās, kuru taisījās sūtīt uz kolchozu. Raksta: „Un ja biedrs kaut kāda iemesla dēļ nevar doties uz kolchozu pastāvīgā darbā — vai nu veselības stāvokļa dēļ, vai tāpēc, ka nejut sevīskā aicinājuma strādāt lauksaimniecībā, tā viņu tūlīt ieskaita „korobkinu” skaitā un atņem partijas biedra karti. Tā var palikt bez partijas, ja visus ņems un izslēgs... Un atkal iznāk, ka mēs uzbūzām kolchozniekiem par priekšsēdētājiem ļaundis no malas, graužam kolchozu demokrātiju. Es domāju („es” — to taču raksta grupa!), ka mūsu vadītāji pārāk steigušies atdarināt Troickas rajona komitejas piemēru. Šim Martinovam un redakto-ram, kas nodrūkājis šo raksteli, galvas vis neglaudis!”

— Nejut aicinājuma strādāt kolchozā. Vai tu re! — Opjon-

kins iesmējās. — Bet iestāties partijā jūta aicinājumu. Droši vien, kad iesniedza lūgumu, rakstīja: „Izpildīšu jebkuru uzdevumu, esmu gatavs atdot dzīvību par komunisma idejām!” Gan jau raksta kāds portfeļa nēsātājs, neņem pie sirds, Larionči!

— Vispār, Pjotr Iljarionovič, jūsu rakstā — es par to padomāju jau vēlāk, pēc tam, kad izlasīju to avīzē, — ir slidenas vietas, kurām var piesieties, — Dolgušins ierunājās ar dusmīgu izteiksmi seļā. — Lūk, jūs esat izmetuši tādu frāzi: „Tās tukšās vietas, kas izveidojas rajona aparatā, aizpildīt daudz vieglāk nekā izraudzīt labus kolchozu priekšsēdētājus”. Bet no aparataču paņēma nevis tehniskos sekretarus un saimniecības vadītājus, bet atbildīgus darbiniekus. Tātad jūs viņus stādāt zemāk par kolchozu priekšsēdētājiem. Kolchozam — visstiprāko darbinieku, bet rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja posteni var arī kaut kādu vājāku? Rajona organizāciju vadošās lomas nenovērtēšana! Ož pēc nihilsma. Jeb jūs uzskatāt, ka kolchozi ar labiem priekšsēdētājiem var eksistēt un attīstīties arī bez rajona vadības? ...

Parupjo, dusmīgo izteiksmi — it kā viņš nevis mierīgi sarunātos, bet pastāvīgi rūktu un strīdētos — Dolgušina seļā piešķīra dziļa rēta, kas sašķobīja mull.

(Turpinājums sekos)